

בס"ד | גיליון 30 | ערש"ק פרשת משפטים | כ"ו שבט התשפ"ו - 13.2.2026

בחטיבה

העלון

העלון השבועי של חטיבת חשמונאים

דבר המערכת

שבוע מרגש בחטיבה. פלוגות ג' וד' קיימו בתום **שבוע שדאות מפרך את טקס ההצהרה המרגש**, בו הצהירו אמונים להגן על עמם ועל ארצם בכל לב, בשם ד' ובשם כל ישראל.

ואילו בגדוד יונתן מתכוננים בהכנות אחרונות ממש לקראת **פעילות מבצעית גדולה ומקיפה**.

הטירונים החדשים עם הטקס הראשוני של ההכשרה, מול הלוחמים שעומדים להיכנס לאירוע לחימה רציני.

אין השוואה יותר מתבקשת מאשר קבלת התורה בפרשת יתרו מול דיני המשפט בפרשת משפטים. טקס ומעמד נשגב, מול יציאה למלחמת החיים עצמה.

דומה כי החטיבה שלנו נמצאת כל הזמן בתווך בין פרשת יתרו לפרשת משפטים. טקסים ומעמדים מרגשים, לצד פעילויות עצמות שדורשות את מיטב הכוחות והדייק העצמי.

אין שגרה בחטיבת חשמונאים. כל שבוע נבנה נדבך גדול נוסף בייסודה של המלכות החשמונאית החדשה. קומה אחר קומה ואבן אחר אבן, בסבלנות ובנחישות מתמדת. והרכבת נוסעת אין חזור.

המרכבה יצאה לדרך וקול שעיטתה נשמע בכל ארצנו.

דבר המפקד

שלום לכולם, לוחמים חיילים ומפקדים.

בשבת שעברה קראנו את פרשת יתרו שבמרכזה כמובן מעמד הר סיני ועשרת הדברות. פרשה מלאת הוד שזרקת אותנו אל העקרונות הגדולים ואל החזון הגדול: "ועתה אם שמע תשמעו בקולי והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש".

השבת נקרא את פרשת משפטים שנוחתת ישר לדין עבד עברי! לא סתם עבד, אלא עבד עברי! מסתבר שיש גם מציאות מורכבת כזאת.

תורתנו הקדושה מכווניה אותנו לאידיאלים של "והיה ד' למלך על כל הארץ", אבל מכווניה אותנו במשעולי המציאות הקשה והמורכבת לעבר אותו חזון.

חשמונאים יקרים, מתוך החזון אנחנו עמלים להיות הכי טובים שיש והכי מקצועיים שיש, ומתפללים שנוצח למדרגה כדוד משיח ד' שהתפלל "ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם", שהיא למעלה ממדרגת יהושפט אסא וחזקיה, שנוזקקו לסיוע מעל הטבע מהקב"ה, כפי שמסביר הרמח"ל במסילת ישרים.

לחיים לחיים.

סג"מ פלוגה ד', חשמונאים
סגן יצחק דגן

תמונת השבוע

משולחנם של גדולי ישראל

פעם אחת ישבו מגדולי החסידים **אצל הרבי מקוצק**. ביקש הרבי מכל אחד מהם שיאמר דבר תורה בפרשת השבוע, שהייתה אז פרשת משפטים.

ענה אחד מהם ואמר: "אם במחתרת" – כשאדם חותר היטב היטב בעומק ליבו לבקר מעשיו, "ימצא הגנב" – ימצא שם את הגנב, דהיינו היצר הרע.

נהנה הרבי מקוצק ושיבחו עד מאוד. **הרי לך תורה קוצקאית אמיתית.**

גדוד יונתן בתפילת שחרית, באמצע תרג"ד (תרגיל גדודי) ארוך

לפניות, הארות והערות - צרו איתנו קשר באימייל: Bachativa@gmail.com

בית שמש: 18:03: יציאת שבת 18:38: צאת שבת ר"ת	ירושלים: 18:02: יציאת שבת 18:42: צאת שבת ר"ת	חמנה תנ"ך: 17:22: שקיעה 16:52: כניסת שבת	חמנה קרן: 17:23: שקיעה 17:02: כניסת שבת
אשדוד: 18:04: יציאת שבת 18:40: צאת שבת ר"ת	בני ברק: 17:26: שקיעה 17:05: כניסת שבת	אשדוד: 17:25: שקיעה 16:55: כניסת שבת	אשדוד: 17:26: שקיעה 17:04: כניסת שבת

רס"ן הרב משה קורקוס
רב החטיבה

שירת הלוחם

מזמור לחשמונאים החדשים

עמדנו! בְּשֵׁר וְדָם, אֶבֶל רֹחֲנוּ – לְפִיד בּוֹעֵר בְּגִיָּא.
לֹא בָּאנוּ לְטָקֵס שֶׁל חַל, לֹא לְמַשְׁחֵק בְּמַדֵּי הַזֵּית.
בָּאנוּ לְחַתֵּם בְּצַעֲדֵנוּ אֶת הַבְּרִית הַקְּדוּמָה בֵּין הַסִּיף לְסַפֵּר,
בֵּין הַשְׁחַר הַעוֹלָה עַל הָרִי יְהוּדָה לְבֵין אֶפְרַיִם הַדְּרוֹת.

אֲנִי מִצְהִיר! – זֹהוּי נְהִימַת הָאָרִי שֶׁהִתְעוֹרְרָה מִתְרַדְמַת הַגְּלוּת.
אֲנִי מִצְהִיר! – וְהַמְלָה נִחְצְבַת בְּסַלְעַ, בְּדָם וּבְצַעֲהָ מְלוּחָה.
עַל כְּתַפְנוּ – הַבְּרָזֶל הַמְּגוּ, וּבְנִירֵינוּ – זָרָם מְלֻכּוֹת חֲשֵׁמוֹנָי,
כִּי הַמְּכַבִּים לֹא מָתוּ, הֵם רַק הִתְלַיְפוּ אֶת הַסּוֹס בְּנִגְמַ"שׁ.

רְאוּ אֶת הַצִּיצִית הַלְּבָנָה הַמִּתְנַשֵּׁקֶת עִם הָאֵפֹד הַשְּׁחָרִי!
זֶהוּ הַדְּבֹר הַקְּדוֹשׁ: תִּפְלָה בְּפֹה יִקְנֶה דְרוֹךְ בְּיָד.
לֹא עוֹד כְּפִיפֵת קוֹמָה בְּנֶכֶר, לֹא עוֹד פֶּחַד מִפְּנֵי הַגּוֹי,
אֲלֵא קוֹמְמִיּוֹת שֶׁל עֲבָרִים, אֲדוּנֵי הָאָרֶץ וְהַנְּצַח.

אֲלֵהִי הַמַּעֲרֻכּוֹת, הֲיִה עִם נַעֲרֵינוּ בְּלִיל מֵאָרֶב וּבִיּוֹם קָרֵב.
תָּנוּ בָּהֶם אֶת הַעֵז שֶׁל יְהוּדָה, אֶת הַתָּם שֶׁל יוֹנְתָן.
כִּי אֲנַחְנוּ הַחֲלוּצִים לְפָנֵי הַמַּחְנֶה, הַכְּהֻנִּים הַלְּבוּשִׁים בְּזֵית,
מְדַלְקִים מִקְדָּשׁ אֶת הַמְּנוֹרָה בְּאֵשׁ הַגְּבוּרָה הַיְהוּדִית!

"המפקד קטן ממני בשנים רבות. איך אני יכול לציית לו?"

כבוד הרב רציתי לשאול, אני לוחם בפלוגת המילואים, מבוגר מהמפקד שלי בשנים רבות, אבל הטירונות מחייבת אותי להיכנע אליו לגמרי, לציית לכל פקודה ולהיענות גם בשיכיבות וכדו'. איך אני מצליח לעבור את האירוע בלי להיפגע מהסיטואציה?

תשובה:

שלום וברכה! שאלה יפה ורלוונטית מאוד, הן במסגרת הצבאית בכלל, והן לך בפרט כאיש מילואים במסגרת המחייבת כפיפות מלאה למפקד באשר הוא (אגב, עצם השאלה מעידה הרבה על האופי שלך ועל הרצון שלך לעבור את התקופה הזו בצורה נקייה ומכובדת ואולי אף ליהנות מן הדרך בעזרת ה'). לגוף השאלה, אנסה להתייחס לזה בסיעותא דשמיא:

1. חשוב שנפנים שאנחנו משרתים במבנה היררכי מקצועי (צה"ל) ולא אישי, בפרט בתקופת הטירונות הדבר מורגש מאוד. התלות בפקודות סביב השעון מאתגרת, ובייחוד כשהן מגיעות ממפקד צעיר. כלפי חוץ זה יכול להיות קשה, אך כשנפנים שהמפקד כאן כדי לכוונת אותנו ולהכשיר אותנו, הדבר נעשה אפשרי ואף מועיל. דמייין שאתה נכנס לרופא צעיר ממך שנותן לך הוראות טיפול לא משום שהוא "מעליך" כאדם, אלא משום שבתפקיד הזה הוא בעל הסמכות, וזה פשוט וברור.
2. יש הבדל גדול בין כניעה פנימית (תחושת השפלה חלילה או ביטול עצמי ח"ו) לבין ציות מודע ומכובד. בסיטואציה שלך, כאיש מילואים, אתה נמצא ב"ה כאן בחטיבה מתוך בחירה כמעט מלאה. כשאתה משנן לעצמך שזה חלק מן השליחות שבחרתי בה, לא משום שאני קטן ממנו אלא משום שאני בחרתי בכך, יהיה לך קל יותר לשמור על כבוד פנימי ויציבות בעז"ה.
3. חז"ל הפליגו במידת הענווה, ומי לנו גדול ממשה רבינו עליו השלום, שהיה עניו מכל אדם ועם זאת מנהיג ישראל. כשניגשים לשירות מתוך ענווה ומתוך הכרה עצמית שהמפקד שמולי הוא איש המקצוע והוא כאן לטובתי קל הרבה יותר לעבור את הסיטואציה בהצלחה ובשלמות.

חשוב להדגיש: ציות צבאי אינו כולל השפלה לא חוקית או פגיעה בכבוד האדם. אם יש משהו חריג, מותר ואף צריך להציב גבול דרך הערוצים המתאימים, בשקט ובכבוד, דרך המפקדים הבכירים יותר. יישר כוח ובהצלחה רבה בעזרת ה'!

דוד, נועם וחייל נוסף שהיה איתם, סמל תומר נגר ז"ל, הבינו את סכנת המצב. עמדת הש"ג בבסיס צופה על רצועת עזה, והם ראו את המחבלים מתקרבים. הם יכלו לנסות לברוח, אך בחרו להישאר בעמדה, בידיעה ברורה שהם עלולים להיפגע. שלושתם הצליחו לעצור את הגל הראשון של ההתקפה, ולהביא למותם של עשרות מחבלים. קרב הגבורה שניהלו עיכב את התקדמות האויב, אפשר זמן יקר לארגון הכוחות, הגעת התושבים למרחבים מוגנים ופינוי הפצועים ובכך הצילו חיים רבים. יהי זכרו ברוך.

בגיל 19 עבר להתגורר בנחילאל, ישוב חרדי-לאומי במטה בנימין, ועבד בחווה מקומית. שם קיבל את ההחלטה להתגייס לצה"ל, עם שאיפה ברורה: לשרת כלוחם בחטיבת גולני. אימו סיפרה: "יש מי שגדלים על גולני מגיל אפס. דוד לא גדל כך, אך רצה מאוד והשיג זאת". כשנשאל למה קרבי, השיב: "אני הולך להציל את עם ישראל, ואם נגזר עליי שלא אחזור, כך יהיה".

ב-17 באוגוסט 2022 התגייס דוד לצה"ל ושירת כלוחם בגדוד 51 של חטיבת גולני. במהלך הטירונות וההכשרה בלט בכושרו הגופני, במשמעתו ובמקצועיותו, והתמחה בהפעלת מקלע מסוג "מאג". בהמשך שובץ למוצב כיסופים שבגבול רצועת עזה, שם יחד עם חבריו אבטחו את היישובים הסמוכים.

בשבעה באוקטובר עמד דוד בעמדת השמירה בשער המוצב. שמירתו החלה בשעה ארבע לפנות בוקר. עם תחילת ירי הרקטות ודיווחי התצפיתניות על מחבלים חמושים המתקרבים לשער, מצא עצמו ראשון בקו האש. כאשר נקרא בקשר להיכנס למרחב המוגן, השיב: "התפקיד שלי להיות כאן, לא לברוח". בהמשך הוסיף: "אני נשאר כאן להגן על המוצב ולהגן על עם ישראל". לצידו היה חברו הטוב, סמל עילאי-נועם בן מוחה ז"ל. יחד לחמו בעוז והדפו את ההתקפה, ומנעו חדירה לשער הבסיס. דוד פעל באומץ, בקור רוח ובנחישות עד שנפל בשעה 6:56 בבוקר. לצידו נפל גם עילאי-נועם.

רב"ט יואל אל נטון

סמל דוד מיטלמן ז"ל דמות של מסירות

דוד נולד וגדל במודיעין עילית, ולמד בתלמוד תורה ובישיבה הקטנה בעיר. חבריו מספרים על כוח הרצון ואהבת התורה שלו: "כשדוד רצה להתקבל לישיבה גדולה חשובה, למד לילות כימים ושינן סוגיות שלמות בגמרא עד למבחן הקבלה". לצד השקעתו בלימוד, בלט דוד ברגישותו וביכולתו להקשיב ולתמוך בחבריו. "הייתי מתקשר אליו גם בשתיים בלילה, והוא היה עונה ומקשיב", העיד אחד מחבריו.

שפה צהרית

אפאצ'י

שם עצם - זכר

באווירת החורף, השבוע נלמד מה הוא האפאצ'י.

AH-64 אפאצ'י הוא מסוק קרב של חיל האוויר, המופעל על ידי טייסות 113 ("הצרעה") ו-190 ("מגע הקסם") מבסיס רמון. מאז כניסתו לשירות ב-1990, המסוק מבצע משימות רבות, ביניהן: תקיפת מטרות קרקע, סיוע קרוב לכוחות היבשה, ואף הפך ל-ציייד כטב"מים" מיומן. לאורך השנים שודרג האפאצ'י במערכות מתקדמות, כולל יכולת שיגור טיל ה"גיל", וממשיך להיות כלי נשק חיוני ומדויק בשמי ישראל.

צילום: מתוך ויקיפדיה

הצצה לפרשת השקופ

הרב יהודה קוברסקי
רע"ן הנחיה ומדיניות

מבחן האמונה

יש להתבונן בסמיכות הפרשיות. לאחר מעמד הר סיני, גילוי שכנה שאין דוגמתו, קולות וברקים, ופנים בפנים דיבר ה' עמכם, מיד עוברת התורה לדיני עבד עברי, שור שנגח, בור, שומרים והלוואות וכן הלאה.

לכאורה יש כאן תמיהה עצומה. וכי זהו ההמשך הראוי להתגלות נשגבה שכזו?

אלא שכאן מונח יסוד גדול בעבודת ה'. התורה אינה מבקשת לבנות אדם של התעוררות רגעית בלבד, אדם שמתרגש בשעת גילוי ומיד שב לשגרת חייו בלא שינוי מהותי.

רצונה של תורה הוא שתודעת סיני תחדור עד לפרטי הפרטים של חיי המעשה, עד לדקדוקי ממון וניזקין.

לכן נאמר "ואלה המשפטים" - ו' מוסיף על הראשונים. מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני.

אין חילוק בין אנכי ה' אלקיך לבין שור שנגח את הפרה. הכל נאמר באותה התגלות, באותה מחויבות, ובאותו עול מלכות שמים.

הגר"ח מבריסק היה מחדד שתורה איננה רק מערכת של אמונות והשקפות, אלא מציאות מחייבת עד הפרט האחרון. קבלת עול מלכות שמים איננה חוויה רגשית בלבד אלא קבלת חיוב מוחלט.

אם אדם עומד בתפילה בדבקות, אך בממון חברו אינו מדקדק כחוט השערה, הרי שחסרה אצלו עצם קבלת העול. משום שעול פירושו שעבוד גמור לרצון ה', גם במקום שאין רגש ואין התלהבות, אלא חיוב יבש של דין.

ומתוך כך ניתן להבין את עומק פתיחת הפרשה כגון: עבד עברי. התורה פותחת במי שנפל, כי ימכר לך אחיך. גם כאשר אדם הגיע לשפל המדרגה ונמכר בגנותו, התורה אינה מפקיעה ממנו את שם אחיך. כי טוב לו עמך. לא הנהגה של חסידות בלבד אלא חיוב גמור בדין.

חברה של תורה היא חברה שבה האמונה מתבררת דרך המשפט, והמשפט יונק את כוחו מן האמונה.

נמצא שמעמד הר סיני איננו אירוע חד פעמי של התגלות, אלא יסוד מתמשך המחייב את כל מערכות החיים. כל דין בשולחן ערוך הוא המשך ישיר של "אנכי".

האמונה אינה נבחנת בשעת התרוממות אלא בשעת התנהלות. לא ברגעי השיא אלא בדיוק, ביושר, ובעמידה קפדנית על דין תורה בכל פרטי החיים.

מני גבני

הישיבישעור המילון של הישיבישעור החשמונאי

מבצע שרשרת במיטת הקומותיים

החדש שלו לסט 'קצות'. התירוץ? "זה חייב להיות בגובה כדי להבין את הפשט". פתאום הגמרא שלו בקומה ב', אבל השכל נשאר בקומה א'.

שרשרת השעון המעורר: יוסי מקומה א' מכוון שעון ל-05:30 לאימון בוקר. יוסי ישן כמו בול עץ, אבל נחמן מהעליונה קופץ בבהלה. כשהוא בוטט ביוסי שיכבה, יוסי עונה לו: "מה אתה רוצה? השעון שלי, אבל ההשכמה משועבדת אליך. אם אני קם - כולם קמים". זה הדילוג של רבי נתן, רק בגרסת הדציבלים.

קניין משיכה (הגרסה הכואבת): הניסיון הנואש למשוך את השמיכה מהרצפה בלי לרדת מהסולם. אירוע שנגמר תמיד במשיכת כל הציוד של החדר לרצפה. התוצאה? דין פולש. מצאת את עצמך ישן על ערימת גרביים וספרי קודש.

השורה התחתונה:

בסוף הכל מתנקז לבחור מהעליונה שרק רצה "שעת ת"ש" ומצא את עצמו מחלק גרביים ו-וופלים לכל הפלוגה.

רבי נתן אולי המציא את הדין, אבל נחמן הוא זה שצריך לרדת מהסולם בסוף.

יש רגעים בהם אתה מבין שהגמרא היא בעצם גם פקודת מבצע. קחו למשל את **"שיעבודא דרבי נתן"**: ההגדרה יבשה - אם ראובן חייב לשמעון, ושמעון חייב ללוי, הכסף "מדלג" ישירות מראובן ללוי. פשוט, לא? עכשיו תנסו ליישם את זה במיטה עליונה בפנימייה של "חשמונאים". שם, חוקי המשיכה של ניוטון נכנעים ללא תנאי לחוקי הישעבוד של רבי נתן.

הסיטואציה (נוהל קרב): נחמן (קומה ב') חייב שקל ליוסי (קומה א') על חצי וופל לימון. יוסי חייב "טובה" לשרוליק מהחדר ממול (שמר לו מקום בתור למקלחת). שרוליק בכלל חייב זוג גרביים לבחור מהמיטה המקבילה.

התוצאה: 02:00 בלילה. נחמן מרגיש בעיטה במזרן שמקפיצה אותו לתקרה. "יוסי, מה נהייה? הקפצה?". יוסי מהתחתונה: "שרוליק ביקש את הגרביים שאתה חייב לי בגלל הוופל. בקיצור נחמן - הגרב שלך משועבדת ללוגיסטיקה של הקומה. זרוק אותה למטה וסגרנו אירוע".

הפשיטה על הנכסים

"הקצות" של הקומה: כשדייר קומה א' מחליט שהמיטה העליונה שלך היא המדף

הרב פנחס יוסף אקרוב
סגן רב הבא"ח

שטייגטן במתנה

בית המדרש שלם בכיס

בשבת האחרונה בא אליי ד', לוחם בפלוגת מילואים, עטור בכובע, חליפה ועניבה כיאה ליום שבת, ואומר לי: "הרב, אני מתגעגע מאוד לכולל. מה שמחזיק אותי זו הידיעה שעוד מעט ההכשרה מסתיימת ומיד אשוב לספסלי בית המדרש".

לשאלתי כמה שעות הוא לומד בכולל הוא מספר לי: "אני נשוי, אב למשפחה ברוכה ב", אני מדריך ידוע לאומנות לחימה, אבל בזכות אשתי שמנהלת את העסק אני מתעסק בזה רק שעה וחצי ביום, וכל היום מהבוקר עד הלילה אני בכולל". שאלתי אותו: איך אתה מסתדר עם הלימוד במהלך ההכשרה? והוא ענה לי: עם ספרי כיס. יש לי בית מדרש שלם בכיס, המכנסים והאפוד.. כל זמן פנוי אני לומד לפי סדר "החובות" שלי וככה אני משלים את הפערים".

איזו דבקות בעסק התורה! אני כל פעם מתפעל מחדש מדמויות ההוד שאני פוגש כאן בחטיבה. אשרי העם שככה לו.

חדשות צה"ל

רב"ט יואל אל נתן

כוחות צה"ל פשטו על מבנה במרחב הר דוב ועצרו מחבל בכיר בארגון הטרור הג'מאעה האסלאמית. במבנה אותרו גם אמצעי לחימה, והמחבל הועבר להמשך חקירה בישראל.

בצפון רצועת עזה זוהה מחבל שהתקדם לעבר כוחות צה"ל במרחב הקו הצהוב. המחבל חוסל במטרה להסיר את האיום. ממידע מודיעיני עולה כי מדובר במחמד צלאח אלדין חאלד אבו רקבה, ממחבלי חמאס, שפלש לישראל ב-7 באוקטובר.

בית המשפט הצבאי גזר מאסר עולם על מחמוד ג'ראדאת, שהורשע ברצח יהודה דימנטמן ז"ל, בפציעת שני תושבי חומש בפיגוע בצומת חומש בדצמבר 2021, וכן בעבירה של סחר בצידוד מלחמתי.

מערך הבקרה האווירי זיהה רחפן שחצה את הגבול ממזרח בניסיון להבריח אמצעי לחימה. כוחות מאוגדה 96 ומיחידת הגבולות של משטרת ישראל איתרו את הרחפן, שנשא 12 אקדחים, והאקדחים הועברו להמשך טיפול במשטרת ישראל.

האקדחים שאותרו | צילום: דובר צה"ל

חדשות החטיבה

מני גפני

סיכום שבועי: בין תרג"ד היסטורי לטקס הצהרה מרגש

גדוד יונתן: מקל"רים, לש"ב והיסטוריה בלילה
השבוע נפתח בגזרת גדוד יונתן ביום שני (כ"ב שבט) ביום מטווחים עצימים. המוקד היה הכוח המניע המחלקתי - תרגול מקל"ר (מקלע רימונים). הלוחמים תרגלו תפעול מקצועי, שיפור דיוקים ויצירת רצף אש קטלני, כחלק מהכנה ישירה למשימות המבצעיות המורכבות.

עם רדת החשיכה, עלה הגדוד שלב ועבר לתרג"ד (תרגיל גדודי) מלא - ראשון והיסטורי בתולדות החטיבה. התרגיל, נערך בהובלת המח"ט ובנוכחות קחצ"ר ומפקד זרוע היבשה, האלוף נדב לוטן, שהגיע עם שחר כדי לשמוע סיכום מאת המפקדים. התרג"ד החל במסע מפרך אל תוך הלילה. לקראת הזריחה, עברו הכוחות לתרגול כיבוש יעדים ולוחמה בשטח בנוי (לש"ב). המראות בשטח עם עלות השחר, בשילוב הפירוטכניקה המבצעית, ביטאו את חדותו של הגדוד. לאחר תפילת שחרית בנץ, נחתם התרגיל בטקס קרבי מרשים ומרגש.

"אני מצהיר": מחזור ד' מצטרף לשרשרת הדורות
לאחר המאמץ המבצעי בשטח, המוקד החטיבתי עבר לעיר מודיעין. ביום רביעי (כ"ד שבט) התקיים טקס ההצהרה המרגש של לוחמי מחזור ד'.

לאחר תקופת הכשרה אינטנסיבית ומאתגרת, עמדו הלוחמים החדשים במעמד החגיגי ובנוכחות הסגל והמשפחות הגאות, והצהירו על מחויבותם לשמירה והגנה על עם ישראל.

הטקס חתם שבוע של גאווה יחידתית וסימן את תחילת דרכם של הלוחמים כחלק בלתי נפרד משרשרת הדורות של עם ישראל.

**השבוע
בתמונה**
שבט התשפ"ז

תרגיל גדודי (תרג"ד)
היסטורי בחטיבה

צילום: סירת מדיה, חשמונאים

סור
אורח

מוטי כהן
זמר ומלחין חסידי

אתם הגב שלנו

אחים יקרים שלי, בדם ובנשמה. זכות גדולה בשבילי לעצור לרגע ולכתוב כמה מילים לאנשים מיוחדים ויקרים כמוכם.

אנשים שבחרו לא רק לדבר על זהות, אלא לחיות אותה במלוא המשמעות.

אתם המראה של הציבור החרדי. לא של פוליטיקה, לא של כותרות, אלא של אנשים מאמינים שלוקחים אחריות.

זה לא מובן מאליו לצאת מאזור הנוחות, לעמוד זקוף ולומר בקול ברור: **אני חרדי ואני חשמונאי.**

תחשבו רגע על השם של החטיבה – "חשמונאים". מי היה מאמין שדווקא בצבא ההגנה לישראל יופיע הד למורשת החשמונאית, לא כסיפור היסטורי אלא כמציאות חיה.

אתם חשמונאים שלא חיפשו כבוד, אלא עשו את מה שצריך היה להיעשות.

אני עצמי לא זכיתי לשרת כלוחם כמוכם, אבל מהמקום שלי אני מסתכל מלמטה בגאווה ואומר: **אתם הגב שלנו. בזכותכם אפשר להיות חרדי גאה, נאמן לערכים, ולא להתנצל על מי שאנחנו.**

חשמונאים חיוננו

סמל אלי יעקב וייס

פילים בקנה

מעביר משקל מרגל לרגל. מתנדנד. צעד קדימה, צעד אחורה. העיניים כבר סרקו כל סנטימטר בנוף, מבעד למסגרת הברזל של העמדה. והשקט הזה? הוא אויב שמאיים להרדים אותך.

ואתה רעב לאקשן. אתה אומר לעצמך בלב: "בחיאת, תן לי אירוע! תן לי מישהו לתפור! תן לי אדרנלין! מחבל אש אש! אני רוצה אנרגיה! מה אני נמרח פה בשמירות המעצבות האלה, אוף!".

מכירים את התחושה?

נהדר שחתירה למגע זה בדם שלנו. להריץ מק"תגים זה אליפות. טבעי לחכות לקריעת ים סוף ולניסים גלויים, אבל בסוף – הברכה האמיתית מחכה בשגרה. הרי לא כל יום פורים; ולמרות שטבעי להתרגש מהמצה החד-שנתית של פסח, מצוות תפילין של כל בוקר לא פחותה ממנה. תסתכלו על מתן תורה, קולות, ברקים והר בוער באש – שיא האקשן של ההיסטוריה. אבל אחרי שהעשן מתפזר, אנחנו נוחתים לדיני נזיקין. לא מדברים על מלאכים, אלא על קטטה בקיוסק (במקור: והכה איש את רעהו באבן או באגרוף), ועל טסלה שנכנסה בפרארי (במקור: שור שנגח פרה).

למה? כי המטרה של הקולות והברקים היא "בין אדם לחברו" למהדרין. הגדלות האמיתית נמדדת ביכולת להוריד את האש לתוך הפרטים הקטנים והיומיומיים. הגבורה היא גם להסתער לתפילות ערבית כשאין לך טיפה של כוח. היעד הוא לא רק קו הסיום, אלא להמשיך להחליף במסע למרות שהכתף גמורה ואתה לא מרגיש את הרגליים. והפסגה היא לא רק לכבוש הר, אלא גם לדחוף את החבר במעלה ההר. לפעמים היעילות היא לחייך ולזרוק מילה טובה למישהו שרק הרגע הוציא אותך מהכלים.

חבר'ה, לפעמים, קריצת עין אחת קטנה בשיא העייפות יכולה להיות ה"מתן תורה" הכי נפלא שתוכלו לתת לחבר שלכם. זה הבין-אדם למקום הנעלה. עופו על זה!

חשמונאים על הגן

סיפרנו לכם בשבוע שעבר על החפירות שהתחדשו לפני שבוע בהר הסרטבה, המבצר החשמונאי החשוב, שהולכות להתקיים במהלך החודש הקרוב, עד אחרי פורים. הבטחנו גם לשתף בתגליות חדשות מהחפירות.

ובכן, מגילה גנוזה לא נמצאה שם, אבל נחשפו שם כמה דברים נחמדים בינתיים. מקווה טהרה חשמונאי, שחלקו כבר נחשף פעם, אך בשבוע האחרון נחשף עוד חלק מהמקווה. נחשפה גם כותרת דורית חשמונאית. כותרת דורית הוא חלקו העליון של עמוד, רכיב בניין אדריכלי מהסגנון של אותה תקופה. ועוד נחשפו כארבעים מטבעות, רובם מימי אלכסנדר ינאי, המלך החשמונאי שייסד את המבצר החשמונאי בהר הסרטבה, המבצר שאף נושא את שמו: מבצר אלכסנדריון.

למעשה ישנם כיום כמה מאות אלפי מטבעות חשמונאיים הנפוצים ברחבי העולם. חלקם במוזיאונים, חלקם בבתי מכירה או אצל אספנים, וחלק גדול ברשות העתיקות של מדינת ישראל.

צילום: קמ"ט ארכיאולוגיה

"הסמג"ד אמר לי: 'אתה יודע למה ירד גשם בשירת 'ממקומך'? כי הקב"ה לא רצה שנתפדח לבכות'"

עוזר קצין האספקה של החטיבה. אין פה כרגע קצין אספקה, כי החטיבה בהקמה עדיין. אז הקל"ח (קצין לוגיסטיקה חטיבתי) מתכלל את האספקה. התפקיד שלי הוא לתאם את עניין המזון בין המטבח לחיילים. פלוגה דורשת מזון, אני מתאם מול המטבח. פלוגה יוצאת לצאלים, צריך לתאם מנ"קים (מנות קרב), פלוגה יוצאת לפעילות בג'וני, צריך לדאוג שישגיע אליהם מזון.

מה מאתגר בתפקיד הזה?

הייתי אמנם בעבר מתעסק במשאיות תובלה, אבל זה היה פחות עול ופחות לחץ. פה המזון של כל החיילים תלוי בך. צריך לתכלל מזון, לתכלל רכבים, לתאם את השינוע, זה הרבה מאוד עול והרבה פרטים, וזה לחץ גדול. אם אני מפספס משהו, תקעתי פלוגה שלמה בלי מזון זה אירוע בעייתי. אני פה סך הכל שלושה חודשים וחצי, ועל ההתחלה הייתי כבר צריך להחזיק קשר עם כל הסמ"פים (סגני מפקדי פלוגות), לראות ששום דבר לא נופל, להיות כל פלוגה ולהבין שלא חסר לה שום דבר. אנחנו עושים פעם בחודש ועדת תזונה, לראות שהחיילים בשטח באמת מקבלים את מה שדרוש להם. אם לא נקשיב לקולות בשטח, לא נדע את הצרכים ואת החוסרים.

מה אתה אוהב בתפקיד הזה?

את האתגרים ואת הכישלונות. כי שם אנחנו נמדדים ושם אני צומח. אני לא אוהב להיכשל אבל אני אוהב ללמוד ולצמוח מתוך זה. אגלה לך משהו. כל לילה לפני שאני הולך לישון, אני לוקח דף ועט, מסכם את כל היום איפה עשיתי נכון ואיפה נכשלת. אני חושב ששם אנחנו נמדדים, בכשלונות. אני אוהב למצוא את עצמי מסוגל לומר: טעיתי, אני רוצה לתקן.

רגע מרגש שחווית בחטיבה?

אני אדם מאוד רגשי. מתרגש מאוד משירה. אבל בטקס החלפת המחט"ם חוויתי רגע מאוד עמוק. כשהתחלנו לשיר את 'ממקומך' התחיל לרדת גשם אלעפות. אחרי הטקס אומר לי הסמג"ד: 'אהרן, אתה יודע למה ירד גשם? כי הקב"ה לא רצה שנתפדח לבכות'. ה"ממקומך" היה באמת כל כך מרגש שלא הצלחתי להתאפק ופשוט בכיתי. כמו שאומרים הספרדים בראש השנה, "נחלי דמעוותי מעיי הרתיחו". יש דמעות שבאות מרתיחת לב עמוקה. היה שם משהו בלתי ניתן להסברה. כל הצירוף הזה של ה"ממקומך", הגשם, ועצימת העיניים, זה פתח משהו מאוד עמוק בלב. קלטתי הרבה דמעות של אנשים שם.

ספר על עצמך.

שמי אהרן עמר, בן 21, מירושלים. למדתי במוסדות על טהרת הקודש, של חסידות סאטמר. יש לסאטמר כמה מוסדות בארץ ליוצאי עדות המזרח, שמחנכים אותם על טהרת הקודש. אבא שלי התקרב לסאטמר בצעירותו. הוא טס לרבי יואליש מסאטמער זצ"ל, גם אל אחיינו רבי משה זצ"ל, והיה מקורב גם לבנו, רבי אהרן טייטלבוים, האדמו"ר מסאטמער שליט"א. אבא שלי נפטר כשהייתי בגיל 13.

למדתי בחיידר ויואל משה, ובישיבה קטנה ויואל משה בבני ברק. ליד קוקה קולה יש שם ישיבה של סאטמער לוגיסטיקה חטיבתי. פעמיים בשנה חסידי סאטמער היו מגיעים מניו יורק לבחון אותנו. הם דיברו יידיש, והיה מתורגמן שתירגם לעברית. אבא שלי ניהל גם תלמודי תורה על טהרת הקודש. הוא היה חולה הרבה שנים ונפטר בגיל צעיר. בישיבה גדולה למדתי אצל הרב דונט, ישיבה ליטאית על טהרת הקודש, שלוחה של ישיבת קאניץ. משם התגלגלתי לכמה ישיבות אחרות, ואז הלכתי לגור עם כמה חברים חסידים, ובזירה במאה שערים. שם התחלתי לדבר קצת יידיש. היינו לומדים שם תורות של אדמו"רים, מעיינים במגזינים של 'הציבור החרדי' וכל העולם כולו. טחנתי איתם את כל העולם החסידי. בגיל 16 התקרבתי קצת לחב"ד ולמדתי בישיבות חב"ד.

בהמשך, יצאתי לעבוד. עבדתי בחנות המפורסמת 'לירוזלם יארמולקע', במאה שערים, חנות הכיפות הלבנות של הירושלמים. ואז כל החברים בדירה, החלטנו יחד להתגייס. בחור אחד חסיד רחמסטריווקא החליט להתגייס לקודקוד, אחד חסיד סערט-ויז'ניץ החליט להתגייס לנצח יהודה, אחד חסיד קארלין החליט להתחתן קודם ואז התגייס למשטרה, ואני החלטתי אז לשרת בתובלה כנהג משאית, בגדוד 6930. כולנו נשארו עם הלבוש המלא ושמרנו לגמרי על הצביון מהבית.

איך זה קרה?

זה הגיע אחרי הרבה שיחות עומק בדירה. חיפשנו מה נכון בשביל הנשמה שלנו וחשבנו מחוץ לקופסה. היו לנו הרבה ויכוחים על הנושא של גיוס חרדים. זה התחיל עם איזה פוסט חריף שכתבת פעם על הנושא (מ.ר. פוסט שכתבתי לפני שנתיים). וזה הצית ויכוח ודיון עמוק בדירה. כתבתי לך אז באישי על הנושא והתנוכחתי איתך. ואז חזרתי אל הדירה, והייתה לנו שיחה עמוקה אל תוך הלילה. בשעה שלוש בלילה החלטנו כולנו להתגייס. הרגשנו שאנחנו פוגעים בזכויות של בחורי הישיבות. כי לא למדנו אי בישיבה, וכשרואים בחורים שלא נמצאים בישיבה, ועובדים בחנות, במקום ללכת ולתרום לעם ישראל כמו שכל הצעירים בארץ ישראל עושים, זה חילול השם וזה מזיק גם לעולם הישיבות. בחנות שעבדתי בה הגיעו הרבה מעמך ישראל, וגם אמריקאים כאלו ששולחים את הילדים שלהם לארץ ישראל להתגייס לצבא. הרגשתי שזה לא צודק ולא הוגן שאשאר לעבוד.

מתי הגעת לחשמונאים?

הייתי בגדוד ההוא שנה וקצת, יצאתי שם לקורס מ"כים, הייתי מש"ק במרכז הובלה, והחלטתי לצאת לקצונה. ואז הגעתי לחשמונאים, בתפקיד

מה אתה חושב על עתיד החטיבה?

אינני צופה עתידות, אבל מכל עבודת הקודש שקורית פה, נראה שקורה פה משהו משמעותי, ובסוף הציבור החרדי לדעתי ייפתח לאירוע הזה. אני חושב שעוד שנתיים שלוש החטיבה תהיה חטיבה מלאה, של 3 או 4 אלף חיילים.

משפט שתראה לומר לחיילים?

אל תהססו ללכת עם הרוח שלכם ועם תעצומות הנפש שלכם. אל תחשבו את חשבונות ה'מה יגידו'. תמשיכו ותתקדמו. יש כאלו שמפחדים למשל לצאת לקצונה בגלל המה יגידו. 'מילא התגייסת, עכשיו אתה גם חותם קבע, נהיה קצין... אל תהססו. כן, מלך פורץ גדר לעשות לו דרך. אתם המלכים שפורצים את הדרך לעם ישראל. תראו לעולם כולו מה זה ספרא וסייפא אמיתי. בזכותכם תבוא הגאולה.

מסע בזמן

רס"ן יצחק ברקאי

צועדים בעקבות הנצח

לוחם בחטיבת חשמונאים צועד המון. באימונים, במסעות, בספורים ובפעילות מבצעית. רוב הזמן הראש עסוק בדברים פשוטים - הפק"ל, החבר, הקצב, הניווט... צריך להגיע מנקודה לנקודה, לבצע משימה, לחזור בשלום. זו נראית תנועה טכנית לגמרי - צעד אחר צעד, עוד קילומטר, עוד עלייה.

אבל מי שצועד מספיק זמן בשטח מבין שמהו עמוק יותר מתרחש שם.

המרחבים בהם אנחנו פועלים אינם מרחבים ריקים ממשמעות. אלו אותם ואדיות, רכסים ושבילים שעליהם עברו דורות של עם ישראל - אבות האומה, לוחמים, גולים, עולים לרגל, אבות אבותינו. יש מקומות שבהם אבותינו הסתתרו, מקומות שבהם נלחמו, מקומות שנעזבו ונחרבו, ומקומות שרק בדורות האחרונים חזרנו אליהם.

הנביא חבקוק מתאר זאת במילים חדות: **"כִּי אָבֹן מְקִיר תִּנְעָק"**. הגמרא על הפסוק מסבירה שהדומם נוצר בקרבו זכרונות - **"אבני ביתו של אדם... מעידים בו"** (תענית יא) כל מרחב שבו אדם פועל נושא עמו את רישום מעשיו. האדמה משמרת את זיכרון ההתרחשויות שחיו עליה, והופכת לעדה שקטה למה שנעשה בה לאורך הדורות.

הנוכחות היא התיקון

כשלוחם חשמונאי צועד בוואדי שבו לפני אלפיים שנה הסתתרו אבותינו מפני הרומאים, או במקום ממנו גורשו וגלו אבותינו, הוא מטביע את חותמו בהיסטוריה כולה, במה שהיה ובמה שעתידי להיות.

במקום שבו היתה חולשה, הוא מביא עוצמה. במקום שבו נכח פחד, הוא מנכיח ביטחון. במקום שבו שלטה טומאת המוות, הוא משליט את קדושת החיים. לא כי הוא "חייל גיבור" אלא פשוט כי הוא שם, חייל בצבא עברי ריבוני בארץ ישראל.

אך יש רובד תיקוני נוסף, שקט יותר, שפועל גם בלי שנשים לב אליו. הבעל שם טוב מגלה לנו שעצם הנוכחות של אדם במקום מסוים פועלת עליו **"כי מה שמוליך השם יתברך את האדם לאיזה מקום... כי השם יתברך רוצה לתקן האדם שם"** (מאור עיניים ויקהל), הקב"ה מוליך אותנו לנקודות שבהן משהו בנו צריך להיסגר, להתברר או להבשיל.

ישנה התאמה פנימית בין הנשמה שלנו לבין המרחב אליו אנו מגיעים. יש מקומות שממתינים לדור מסוים, ויש מקומות שממתינים לאדם מסוים.

ההליכה, השהות והעמידה במקום אינן רק תנועה פיזית, הן משלימות תהליך תיקון הדדי. האדם פועל על המרחב בנוכחותו, והמרחב, בשקט, פועל עליו חזרה. משהו נאסף, משהו מתיישב, משהו מוצא את מקומו.

יש נשמות שכבר היו כאן. שנולדו אל תוך שבר, פחד או עוול, ושלא הספיקו להשלים את מסען. וכשהן דורכות באותו מרחב, משהו נפגש. לא בהכרח מתוך מחשבה מודעת, אלא מעצם הנוכחות.

הנשמה שלנו חוזרת למקום שבו נקטע משהו, וממשיכה אותו צעד נוסף. משהו שהיה פגוע מקבל אפשרות להתיישב. מעין תיקון חי ושקט שמתרחש בין אדם לאדמה, בין נשמה למקום.

ובאותם רגעים מתברר שהמסע אינו רק תנועה קדימה, אלא חזרה מדויקת. חזרה של נשמה אל נקודה שבה היא נדרשת לאסוף את מה שלא נאסף אז, ולשחרר את מה שנשאר פתוח. בלי הצהרות. בלי דרמה. רק צעידה אחת, במקום אחד, בזמן הנכון.

רגע מרגש שחווית בחטיבה?

כשנכנסנו לראשונה והכרנו את המערכת זה היה מרגש. עדיין לא חוויתי איזה רגע גדול מאוד, אבל נראה לי זה הולך לקרות עוד יומיים, בטקס ההצהרה שמחכה לנו!

רגע קשוח שחווית בהכשרה?

השבוע- שבועיים הראשונים היו קשוחים, מבחינת המרחק מהבית, מבחינה מנטלית, והמאמץ הפיזי שלא הייתי מורגל בו.

מה אתה חושב על עתיד החטיבה?

אני חושב ומקווה שהיא תצליח. כמו שחשמונאים היא עכשיו, הייתי שולח לגמרי את הילדים שלי פה. אם היא רק תמשיך כמו שהיא, יש פה עתיד גדול של הצלחה. זה גם לגמרי מקום שבו אתה מתחזק מאוד מבחינה רוחנית. מכיר כמה וכמה חברים שלי פה שהחודש הזה בינתיים פה עשה להם מאוד טוב ברוחניות שלהם.

משפט שתגיד בתור מ"כ לחיילים?

אם אני עברתי את זה, שהגעתי בלי כושר גופני כלל, אתם בוודאי יכולים...

מסר שאתה רוצה להעביר לחברים שלך?

להיות חזקים עד הסוף, לא ליפול ולא להישבר עד סוף הטירונות. בסוף נצא לוחמים מיומנים בעזרת ד', המאמץ ישתלם.

הרגע בו הבנת שאתה מתגייס לחטיבה?

רציתי לדעת להגן על עם ישראל ועל ארצנו, ורציתי גם שאוכל תמיד להגן על המשפחה שלי. אם חלילה, שלא יקרה, מקרה כמו שביעי באוקטובר, אמרתי שלפעם הבא אני אבוא מוכן כלוחם, אני אגן עליהם. אבל חיפשתי מקום חרדי באמת שיתאים לי. חשמונאים היתה כמו כפפה ליד.

מה התפקיד שלך פה?

לוחם בטירונות, לקראת קבלת הפק"לים.

איזה פק"ל אתה רוצה?

רציתי חובש וקלע, נראה לי שאקבל חובש.

איך זה להיות בחטיבת חשמונאים?

אני פה בינתיים כחודש. מאוד כיף פה, במיוחד היחס של המפקדים. יש פה יחס אנושי ומכבד, עם כל הדיסטנס. שמעתי שבמקומות אחרים הגישה היא קצת שונה. גם האווירה כאן בשבת ובשעת לימוד היא מאוד מיוחדת.

אתה מתחזק פה בחטיבה?

בוודאי. בתקופה שלפני הצבא לא יצא לי כמעט יום אחד של שלושה תפילות במניין, והיה לי גם קשה לפתוח ספר. פה אני לא מפספס שום תפילה במניין, ולומד בקביעות כל יום. בדרך כלל אנחנו לומדים בספר הכוזרי, בקבוצה יחד עם המפקד.

טוראי אריאל שער
בן 19, לוחם בחטיבה
מאשדוד

חייל את
המפה

היכן למד לפני הגיוס:
ישיבת בית הלוי
ישיבת ראשית חכמה

רב"ט מענדל ראטה

הרב פנחס אקרב
סגן רב הבא"ח

חייל חסידי בוער

אני מסתכל על המח"ט החדש, ונראה לי שהוא בהלם תרבות כל השבת. כל שעה הפתעה חדשה. לא יודע מה הוא חשב כשהחילים החליטו לזרוק עליו סוכריות כשהוא עלה לתורה. בהשראת שבת חתן של המ"מ אורעד רגב. אבל ניכר היה שהוא מאוד מתרגש מכל האירוע. איך הוא אמר בסעודה שלישית? צברתם שיא צה"י בכמות האנשים שנמצאים בסעודה שלישית ביחד, בכל תולדות השבתות בצה"ל. השירה היפה, האחדות, הדיבורים, החיזוקים. זה פשוט יפה ומרגש.

טוב, שבת בלילה אנחנו עדיין רבים קצת, חסידי השירה החסידית מול חסידי השירה המזרחית. הערשי אומר לי תמיד שצריך לעצור את האללה אכבר הזה בזמן. ברגע שהם מתחילים הם לא יודעים להפסיק. לפעמים הכל נשמע לי אותו שיר. טוב, יש כמה שירים שאני ממש אוהב שם, כמו יפה ותמה, אגדלך, ועוד שתי שירים אולי. כל השאר בטעם ג'נון. סתם, אני ממש אוהב אתכם. אבל בסדר, ניסינו אני והערשי להשחיל את הקה-אכסוף, כי כמה אפשר לסבול, אבל וואלה הם היו כח חזק מולינו. באמת באסה שהחסידים פה קבוצה קטנה. חוסר איזון בכוח. אי אפשר לנהל ככה חטיבה. עוד מעט הם גם יתחילו לדבר פה ערבית, בוא. סתם סתם.

נראה לי שזה עניין של מזל. כשאני מתכנן מראש לאחד את הציבור בשירה חסידית, זה לא בהכרח עובד. דווקא בסעודה שלישית, שלא תכננתי כלום, סתם שרתי עם שני חברים את המזמור לדוד, פתאום בכמה שניות כל הציבור התאחד סביב השירה. האמת היא שסעודה שלישית באמת מתאימה יותר לשירה חסידית. כל הרעיון של שירה בסעודה שלישית ביחד מגיע בכלל מהבעל שם טוב, מיסד החסידות.

קיצור, היה ממש כיף. התגעגעתי אל החברים. היה כל כך יפה. ועוד כמה ימים הגדוד יוצא למשימה גדולה. יהי ד' עמנו בכל דרכינו. עם הנצח לא מפחד בכלל. גוט שבת.

עוד שבת בגדוד יונתן. כמה יפה הוא הנוף בגולן. נסעתי ברכב למחנה קרן יחד עם עוד שני יהודים, בערב שבת. שעות טובות של נסיעה. רציתי מקווה לכבוד שבת. איפה אפשר לטבול בדרך? ים הכינרת. כמעט לא טבלתי בים בחיים. מפחד ממים. לא שחיתי מעודי במים. לא היה דבר כזה בבית. לטבול בים? מפחד לטבוע. אבל שני היהודים שאיתי ברכב כבר החליטו. טובלים בכנרת.

הגענו אל הכינרת ורגלי נכנסים למים. היה קר עד העצמות. פחדתי על הנשמה שלי. הם אמרו לי זרוק ת'שכל. אמרתי להם אני לא רוצה לטבוע, הם אומרים לי גם אם אתה רוצה לטבוע פה אתה לא יכול. בסוף קיבלתי על עצמי קבלה שעד 15 שניות אני אחרי טבילה. צרחתי שם קולות והם צחקו, מענדל תקפוף!! החלטתי לקפוף ומה שיהיה. בום. טבלתי בכנרת. אחד מהם החליט שזה גם המקום להתרחץ לכבוד שבת. הוציא שמפו וחילק לכולם. שוין, זה לא חשבתי שיקרה לי פעם בחיים. עומדים שלושה יהודים, עם שמפו על הראש, צועקים לכבוד שבת קודש. לך תסביר לעם ישראל שאנחנו בדרך למחנה צה"ל. הנה לך סיפור חשמונאי קלאסי.

הגענו למחנה קרן, ומה אזני שומעות? גוט שבת, גוט שבת, שרייעט זשע יידעלעך, גוט שבת.. הרמקול שמודיע על כניסת שבת עם השיר החסידי המפורסם שהלחין הרבי מוויז'ניץ, האמרי חיים זצ"ל. בני ברק פינת חשמונאים.

סיגריה אחרונה, חיבוקים לחברים בגדוד שעוד שנייה קופצים לפעילות מבצעית גדולה, ואני נכנס לבית המדרש. שיר השירים בנעימות. לו חוויתי שבתות בחשמונאים רק בשביל לשמוע את הלל גליק מתפייט לו בנעימות דיינו.

משם גלשנו אל קבלת שבת, כמיטב המסורת החשמונאית. יש כבר שירים קבועים לתפילה החשמונאית. אחרי מזמור לדוד מגיע הקטע, 'בכל מקום שאליו אני הולך, אני הולך לארץ ישראל.. וכל בית המדרש רוקד ושמה.

הלכה בצבא

אכילה ושתייה לפני תפילת שחרית

1. אסור לאדם לענג את גופו באכילה ושתייה לפני התפילה, מחמת שני טעמים: "ואותי השלכת אחרי גווך" - שמחשיב עצמו ומתגאה לפני שעובד את ה' ו-"לא תאכלו על הדם" - אל תאכלו לפני שתתפללו על דמכם.
2. מותר לשתות מים, וכן תה או קפה. אין בכך משום גאוה או עינוג הגוף.
3. מי שצריך את הטעם המתוק ישתה עם סוכר, ואף משקאות קלים מותר (הגרי"ש) ה, אך לא ישתה יין או שייק וכדו' שהם דברים חשובים.
4. מי שחש חולשה, צמא או רעב עד שאין דעתו מיושבת עליו לתפילה, רשאי אף לאכול מעט כדי שיוכל לכוון בתפילתו.
5. כנ"ל חיילים שסיימו מסע מפרך או פעילות מבצעית רשאים לטעום מעט לפני התפילה, כדי ליישב דעתם, וראוי שיקדימו לומר ברכות השחר וקריאת שמע.
6. במקרים מבצעיים שבהם נדרש לשמור על כשירות הגוף לפעילות, מותר לאכול לפי הצורך המבצעי.

3 חוק ק33

סמל י.ש.

שני חיילים יושבים בעמדה. אחד מהם אומר לחברו שמחזיק כוס קפה ביד: "אני לא נרדם אם אני שותה קפה", ענה לו החבר: "אצלי בדיוק הפוך אני לא יכול לשתות קפה אחרי שאני נרדם..."

רס"ר משמעת נפטר ומגיע לגיהנום. השטן מקבל את פניו ואומר: "ברוך הבא, יש לך שתי אפשרויות: או שתסבול כאן עם כולם, או שתהיה הרס"ר של הגיהנום", הרס"ר מחייך: "ברור שאני אהיה הרס"ר!". אחרי שבוע השטן חוזר לבדוק מה המצב, ורואה את כל השדים עומדים בשלושת, מנקים את הלבנה עם מברשות שיניים וצובעים את הגחלים בלבן.

השטן צועק: "מה זה?! השתגעתי?!", הרס"ר מסתכל עליו במבט רחנני: "חביבי, קודם כל תסתפר, ואחר כך תסביר לי למה הזנב שלך לא מדוגם בתוך המכנס!".